

34-7-1-19-

5

156

D E

CHRISTI DOMINI ASCENSIONE O R A T I O

HABITA IN BASILICA LATERANENSI

ANNO MDCCLXVII.

AD SANCTISSIMUM DOMINUM NOSTRUM

CLEMENTEM XIII.

A B

ALDERANO ALLEGRINI.

ROMAE MDCCLXVII.

APUD PAULUM JUNCHI HEREDEM FRANCISCI BIZZARRINI KOMAREK

BIBLIOTHECAE VATICANAE PROVISOREM LIBRORUM.

PRAESIDIBUS ADPROBANTIBUS.

Digitized by Google

157
SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO
CLEMENTI XIII.
PONTIFICI MAXIMO

ALDERANUS ALLEGRINI
FELICITATEM.

UAMVIS cum mihi
pluribus abhinc re-
tro annis id muneris datum fuit,
ut coram te, BEATISSIME PATER
de Apostolica S. Petri Cathe-
dra

dra verba facerem, expertus sanè fuerim quam periculosum esset coram tanto Pontifice, ac Principe dicere; Attamen cum oratiunculam illam meam non solum passus sis tuo Nomini inscribi; verum incredibili Clementia fueris complexus; id causæ est, cur & difficiliorem hanc Provinciam de CHRISTI ad Cœlos ASCENSIONE Sermone instituendi deferri mihi exoptarim; iterumque Sanctitatem tuam supplex adirem, ne sub auspiciis pariter tuis meum alterum hunc laborem in lucem prodire recufares. Erat præterea alia causa, quare Orationem hanc tibi omnino nuncupandam esse

esse censerem. Cum enim Sanctus Apostolus Paulus inter præcipua dona, quæ *CHRISTUS Ascendens in altum dedit* hominibus *Ecclesiasticæ Hierarchiæ institutionem* enumeret; jam quisque intelliget quidquid ad hujus diei celebritatem pertinet, id totum ex ipsa rei subjectæ affinitate ad te unum pertinere, qui ejusdem Hierarchiæ Primatus jura, potestatemque obtines, ac Ministerium: quique Principem Sedem Magnitudine Virtutum sic imple; ut Urbem, Orbemque Catholicum Sapientia, & Auctoritate egregiè defendas; Sanctissimis ornes moribus; legibusque appositissimis modereris. Quæ

cum ita sint haud mihi, BEATIS-
SIME PATER, succensebis, quod
rudem hunc, inconcinnumque
ingenioli mei fructum augustif-
simo nomine tuo insignire per-
cupiam; confidamque alacer,
te non solum Christianæ Pote-
statis, at lenitatis etiam hære-
dem hanc obsequii mei signifi-
cationem, animique tibi de-
vinctissimi testificationem, qua
præstas, benignitate exceptu-
rum esse Apostolicamque tuam
benedictionem mihi ad tua ge-
nua provoluto esse impertitu-
rum.

D E
ASCENSIONE DOMINI
O R A T I O .

Quamvis hodierna festivitas
memoriam acerbissimi doloris
referat , quem ex JESU
Redemptoris ab hoc terrarum
Orbe discessu ejusdem
Apostoli , ac Sectatores
solitudine sua , & viduitate
susceperunt ; Nobisque
propterea cum illis ; qui mœrore
confecti *Stabant aspicientes in Calum*
dolendum esse videatur ; at-
tamen cum hic JESU ad DEUM
Patrem reditus magnis , atque
immortalibus beneficiis , honori-
busque universum hominum
genus affecerit , & cumula-
verit ; non tam illorum squallor , ac lacri-

mæ commovere nos debent ; quem singularis reportata dignitas ad insolitæ latitiæ significationes excitare . Itaque cum hanc potissimum ob causam in more positum , institutoque sit , ut in tanta gravissimorum Virorum frequentia , quanta nemini extra hunc locum dicenti unquam contigit intueri , vestro huic motui vox conjungatur Orationis ; id unum spectabo , in idque omnes industria nervos contendam , ut illorum magnitudinem Beneficiorum si minus oratione complectar , enitar saltem quibus potero aptioribus verbis perstringere .

Ac profecto cum CHRISTUS Dominus hodie ita *ascenderit in altum* , ut coram Discipulorum suorum multitudine non ut Abachuc , & Philippus igneo raperetur curru ; non ut Enoc alieno subsidio ad tam difficile iter conficiendum uteretur ; sed in *Magnitudine fortitudinis sue gradiens* sensim , in *Cælum* elevaretur , eam insignem Apostolis , Discipulisque importavit utilitatem ; ut qui prius de Resurrectionis veritate , aliorumque Misteriorum incerti hærebant , quid judicarent ; tum omne suspensionis vestigium ex animo prorsus absterferit . Qui sane fructus tantus fuit , ut quamvis post adeo mirum nostri Servatoris Ascensum desertos se esse , versarique in mediis hostilibus intelligerent ; quamvis plane perspicerent esse permultos in Civitate , qui sibi periculum inferre cogitarent , quos sine Magistro , sine Duce , sine Patrono ; timidos , egentes , omnibusque invisos opprimi perfacile posse arbitrarentur ,

tur; quamvis advenisse jam tempus illud agnoscerent, quo ad tenebras remotissimarum Gentium Evangelica luce diluendas, ut CHRISTO Domino parerent, deberent sese in postremas Mundi partes conferre: Mæstisque, sordidatis, ac reis de fama, de sociis, de capite esset dimicandum; tamen minime dubitem, eos Visa Magistri gloria domum reversos esse multò alacriores; atque ad incommoda, ærumnas, supplicia subeunda multo quam antea paratiores.

Hæc Apostolis, Discipulisque CHRISTUS *Ascendens in altum dona dedit*: quibus paulo post per promissum Divini SPIRITUS Adventum ea facta est accessio; ut non jam tantummodo ingentem, quo erant perculsi, pavorem, quoties ad hanc Magistri gloriam mentem verterent, facile temperarent; Verum eodem penitus excusso & Majoribus obfirmato animo sese periculis objicerent; & præclarum putarent, si ad illius undique diffeminandam acceptam doctrinam mortem sibi oppetere contigisset. Nobis vero non modo eadem communicavit; fidemque nostram Resurrectionis, aliorumque Mysteriorum confirmavit; Verum cum ab Inferis, ubi tamdiù detenti fuerant evocatis numerosis Patriarcharum, Prophetarum, veterumque Sanctissimorum Virorum cohortibus Paradisi portas humano generi aperuerit: illosque, ceu Nobilissimam sui triumphi pompam in Cæleste Capitolium una secum victor evexerit; profecto effecit, ut futuræ nostræ sempiternæ felicitatis imaginem perpetuo mentis obtutu

tutu in hac Servatoris nostri gloria intueri possemus: quæ tanta fuit, ut præstantius, aut Majus quidpiam non inquam dici, sed ne cogitari quidem posse videatur.

Quid alia persequar, atque Commemorem? Vos cum animis vestris tantisper, Auditores hujus gloriosissimi in *Sanctam Hierusalem* ingressus dignitatem cogitate. DEI Filius ipse postquam ab humana cum divina socianda Natura non abhorruit; postquam cum hominibus plures annos hominem eundem, ac DEUM versatum, nec innumera incommoda; nec vitæ pericula; nec mors; nec maximæ ignominie sæditas absterruit, quin nostram Causam semel susceptam ita tueretur, ut potentissimos hostes nostræ ruinæ incumbentes penitus profligaret: Idem DEI Filius nosmetipsos ad suorum laborum, pœnarumque, quas sponte subierat, immortalem fructum percipiendum invitatos præire non recusavit. Ante ejus pedes retortis post tergum manibus, colloque catenis gravato ita *Mors*, ac *Diabolus* incedunt, ut *captivam duxisse captivitatem* non sit dubitandum: Habet in vestimento, & in femore suo scriptum: *Rex Regum, & Dominus Dominantium*: Diadema, quo caput exornat docet hunc esse, cui *data est omnis potestas*; qui *constitutus fuit a DEO Judex Vivorum, & Mortuorum*; Caputque *omnis Principatus, & Potestatis*.

Quæ cum ita sint, an non Augustino ita assentiendum est affirmanti *ASCENSIONEM DOMINI esse glorificationem nostram*, nihil ut nos im-

impediat, quin exclamemus lætissimum hunc in Cælestem Patriam nostrorum ingressum tantam in humanam Naturam nobilitatem invexisse, auxisseque; ut nisi vetus, qua fuimus liberati, turpitudine cum scelere esset conjuncta, quod stomachum adeo DEO ipsi commovit, ut *hominem, quem creaverat de facie terra delere statuerit*, illam quidem fuisse exoptandam? Propterea quod cum hujusmodi simus pacto a Summis calamitatibus recreati non solum damnorum a nobis propulsatorum cogitatio mœstitiâ omnem delere ex animo debet; sed etiam non expectatus honor ad nos delatus insolita lætitia mentem replere. Nam hodierna humanæ conditionis provectio ita veterem ejus prolapsionem non reparavit modo, sed extulit; ut nulla possit ejus sublimitas cogitatione compræhendi, aut oratione explicari, Hominem quippe infrà Angelorum Naturam; & dignitatem olim conditum supra omnes Angelorum Ordines posuit in CHRISTO iisdem Angelis perpetua adoratione colendum.

Hæc nos cum per ineffabile CHRISTI Mysterium simus consecuti, mutuis ei officiis pro humana facultate respondentes in eo nostras curas omnes, sollicitudinemque locemus, ut nulla vulgi prævæ opiniones; nulli Dæmonum conatus; nulla vitiorum blandimenta, atque illecebræ nos ab ea semita abripiant, per quam ad ipsam, quæ nos Manet semper duraturam felicitatem cursus est dirigendus. Nec verò satis nobis esse debet ad tantum præmium consequendum, JESUM illud

illud nobis obtinuisse; sed assiduo labore idem nobis comparemus oportet; atque in posterum præsentientes quibuscumque difficultatibus; atque incommodis, quod reliquum est, vitæ spatium libentissimè subiciamus. Et certe Majores nostri Sanctissimi viri immensa illa gloria haud nunc fruerentur, si ab hoc spinis, ac tribulis penè intercluso tramite divertissent. Igitur in tanta illustrissimorum factorum luce insistere grave nobis non sit, ac durum; atque ad tantam dignitatem eo ardore anhelare, ut præ illa humana omnia nobis leviora videantur. Dixi.

